

STALKER

LARS KEPLER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Hypnose

Contract

Getuige

Slaap

Lars Kepler

Stalker

Vertaald door Jasper Popma en Clementine Luijten

2014

DE BEZIGE BIJ

AMSTERDAM

Cargo is een imprint van Uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2014 Lars Kepler

First published by Albert Bonniers Förlag, Stockholm, Sweden.

Published in the Dutch language by arrangement
with Storytellers Agency, Stockholm, Sweden

Copyright Nederlandse vertaling © 2014 Jasper Popma en Clementine Luijten

Oorspronkelijke titel *Stalker*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag, Stockholm

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Hummingbird Advertising & Design AB

Foto auteur Anna-Lena Ahlström

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Bariet, Steenwijk

ISBN 978 90 234 8880 4

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Pas toen het eerste lichaam was gevonden, nam men het filmpje serieus. Er was een link naar een filmpje op YouTube naar het algemene e-mailadres van de rijksrecherche gestuurd. De mail bevatte geen tekst en de afzender was onmogelijk te traceren. De secretaresse van het algemeen bureau deed haar werk, volgde de link, bekeek het filmpje, nam aan dat het om een moeilijk te doorgronden grap ging, maar registreerde alles wel in het logboek.

Twee dagen later bevonden drie ervaren rechercheurs zich vanwege datzelfde filmpje in een kamertje op de achtste verdieping van het hoofdkantoor van de rijksrecherche in Stockholm. De oudste van de drie mannen zat op een krakende bureaustoel, terwijl de andere twee stonden.

Het filmfragment dat ze op het brede scherm van de computer bekeken, duurde maar tweeënvijftig seconden.

Met een beverige camera werd een vrouw van een jaar of dertig stiekem door haar slaapkamerraam gefilmd terwijl ze een zwarte panty aantrok.

De drie mannen van de rijksrecherche sloegen de wonderlijke bewegingen van de vrouw in beschaamd stilzwijgen gade.

Om de panty goed te laten zitten, liep ze met grote stappen over onzichtbare hindernissen en maakte daarna wijdbeens een aantal kniebuigingen.

Op maandagochtend was de vrouw gevonden in de keuken van een rijtjeshuis in de voorstad Lidingö even buiten Stockholm. Ze zat met een eigenaardig opengesperde mond op de vloer. Het bloed was over het raam en de pot met de witte orchidee gespat. Ze droeg alleen een panty en een bh.

In de loop van de week wees forensische sectie uit dat ze was doodgebloed ten gevolge van talrijke steek- en snijwonden die met uitzonderlijke agressie op haar hals en gezicht waren gericht.

Het woord 'stalker' bestaat al sinds het begin van de achttiende eeuw. Aanvankelijk betekende het zwerver of stroper.

In 1921 publiceerde de Franse psychiater De Clérambault een studie over een patiënt met een ingebeeldes liefdesrelatie. Dit geval wordt door velen als de eerste moderne analyse van een stalker beschouwd.

Tegenwoordig behelst het begrip stalker iemand die lijdt aan een achtervolgingssyndroom, een ziekelijke obsessie om een ander mens in de gaten te houden.

Bijna tien procent van de bevolking wordt weleens geconfronteerd met een of andere vorm van stalking.

Het gebruikelijkste is dat de stalker een relatie met zijn slachtoffer heeft of heeft gehad, maar als de fixatie zich richt op onbekenden of mensen die op de een of andere manier bekendheid hebben verworven, speelt het toeval vaak een cruciale rol.

Hoewel het overgrote deel van de gevallen nooit tot ingrijpen leidt, neemt de politie het verschijnsel wel serieus, aangezien de pathologische bezetenheid van de stalker een soort zichzelf genererend gevaar bevat. Zoals de rollende wolken tussen opwaartse wind en valwind bij onweer kunnen omslaan en veranderen in een tornado, kan de emotionele fluctuatie tussen verafgoding en haat van de stalker plotseling zeer gewelddadig tot uitdrukking komen.

Het is vrijdag 22 augustus kwart voor negen. Na de dromerige schemering en lichte nachten van de zomer valt de duisternis nu met verrassende snelheid in. Het is al zwart buiten de beglaasde entree van het Zweedse Korps Landelijke Politiediensten.

Margot Silverman stapt uit de lift en loopt richting de veiligheidsdeuren van de entree. Ze draagt een zwart overslagvest, een witte bloes die over haar borsten spant en een zwarte lange broek waarvan de hoge taille mee rekt met haar groeiende buik.

Zonder haast wandelt ze naar de twee draaideuren in de glazen wand. De portier zit met zijn blik op het scherm achter de houten balie.

Vierentwintig uur per dag filmen bewakingscamera's elk deel van het grote gebouw.

Margots haar heeft de lichte kleur van gepolijst berkenhout en hangt in een dikke vlecht op haar rug. Ze is zesendertig jaar en voor de derde keer zwanger en ziet er blakend uit met haar vochtige ogen en rode wangen.

Na een lange werkweek is ze op weg naar huis. Ze heeft elke dag overgewerkt en is twee keer gewaarschuwd dat ze overdrijft.

Ze is de nieuwe expert bij de rijksrecherche op het gebied van serie-moordenaars, spree killers en stalkers. De moord op Maria Carlsson is haar eerste eigen zaak sinds ze als commissaris in dienst is bij de rijksrecherche.

Er zijn geen getuigen en geen verdachten. Het slachtoffer was alleenstaand, had geen kinderen, werkte als product communicator bij Ikea, had het afbetaalde rijtjeshuis van haar ouders overgenomen toen haar vader was overleden en haar moeder naar een verzorgingshuis was gegaan.

Maria reed altijd met een collega mee naar haar werk, maar die och-

tend stond ze niet aan de Kyrkvägen te wachten. Haar collega ging naar haar huis toe en belde aan, keek naar binnen, liep naar de achterkant en zag haar door het raam. Ze zat op de vloer, haar gezicht was aan flarden gehakt, haar hals was bijna doorgesneden, haar hoofd hing opzij en haar mond stond eigenaardig open.

Volgens het eerste rapport van de forensische sectie wijzen de resultaten er min of meer op dat haar mond na haar dood is gearrangeerd, maar men houdt het voor mogelijk dat de mond uit zichzelf in die positie is komen vast te zitten.

Rigor mortis begint in het hart en middenrif, maar is na twee uur al waarneembaar in de nek en de kaken.

Het is vrijdagavond en er zijn maar weinig mensen in de grote entree. Twee agenten in donkerblauwe truien staan met elkaar te praten en een vermoeide officier van justitie verlaat een van de kamers voor voorgeleiding.

Al toen Margot als onderzoeksleider werd aangesteld, wist ze diep vanbinnen dat het risico bestond dat ze overambitieuus zou worden, dat ze te veel zou willen en te groot zou denken.

Ze zouden haar uitgelachen hebben als ze had gezegd dat haar intuïtie absoluut zei dat ze met een seriemoordenaar van doen hadden.

Afgelopen week heeft Margot Silverman de film waarop Maria Carlsson haar panty aantrekt meer dan tweehonderd keer bekeken. Alles wijst erop dat ze vlak nadat het fragment op YouTube is gezet, is vermoord.

Ze heeft geprobeerd de korte film te interpreteren, maar ze kan er niets bijzonders aan ontdekken. Mensen met panty's als fetisch zijn niet heel uitzonderlijk, maar niets in de moord zelf wijst op zo'n voorkeur.

De film is domweg een kort fragment uit het leven van een gewone vrouw. Ze is vrijgezel, heeft een goede baan en is op weg naar een avondcursus striptekenen.

Het is onmogelijk te zeggen waarom de dader zich in haar tuin bevond, of het een kwestie van toeval was of dat de gang van zaken tot in detail was gepland, maar in de minuten voor de moord legt hij haar vast op een filmpje en daar moet een reden voor zijn.

Aangezien hij de link naar de politie stuurt, wil hij hun iets laten zien.

De dader wil wijzen op iets bij deze vrouw in het bijzonder of bij bepaalde vrouwen. Misschien gaat het om alle vrouwen, misschien om de hele maatschappij.

Maar in de ogen van Margot hebben het gedrag en het uiterlijk van de vrouw niets afwijkends. Ze is gewoon geconcentreerd bezig om de panty goed te laten zitten, met gefronst voorhoofd en getuile lippen.

Margot heeft het rijtjeshuis aan de Bredablicksvägen twee keer bezocht, maar heeft verder voornamelijk de forensische filmdocumentatie van de onaangeroerde plaats delict bestudeerd.

Vergeleken bij de film van de politie is die van de dader bijna liefdevol. De opdringerige belichting door de technische recherche van de sporen na de beestachtige mishandeling is genadeloos. De dode is vanuit verschillende hoeken gefilmd terwijl ze wijdbeens in het donkere bloed op de vloer zit. Haar bh is kapotgesneden en hangt langs haar zij en een witte borst ligt zwaar op de omhooggedrukte vetrollen van haar buik. Er is bijna niets van haar gezicht over, alleen een gapende mond in een rode brij.

Schijnbaar toevallig blijft Margot staan bij de fruitschaal op de tafel bij het zitje voor bezoekers, kijkt naar de portier die aan de telefoon zit en draait dan haar rug naar hem toe. Een paar seconden houdt ze het spiegelbeeld van de portier in de gaten in de glazen wand die uitkijkt op de grote verlichte binnenplaats, waarna ze zes appels uit de schaal op tafel pakt en in haar tas stopt.

Zes is te veel, dat weet ze eigenlijk wel, maar ze kon niet ophouden voor ze alle appels gepakt had. Ze bedenkt dat Jenny vanavond misschien een appeltaartje kan maken, met in plakjes gesneden boter die samen met kaneel en suiker worden gekaramelliseerd.

Haar gedachten vervliegen doordat haar telefoon gaat. Ze kijkt naar de display en ziet een foto van Adam Youssef, die in haar onderzoeksteam zit.

‘Ben je nog in het gebouw?’ vraagt Adam. ‘Zeg dat je er nog bent, want we hebben...’

‘Ik zit al in de auto op de Klarastrandsleden,’ liegt Margot. ‘Wat wou je zeggen?’

‘We hebben een nieuw filmpje gekregen.’

Even zingt er iets in haar maagholte en ze legt een hand onder de zware ronding.

‘Een nieuw filmpje,’ herhaalt ze.

‘Kom je?’

‘Ik draai om,’ zegt ze en ze begint terug te lopen. ‘Zorg dat we een kopie van het filmpje krijgen.’

Margot had door de entree naar buiten kunnen lopen, naar huis kunnen rijden en kunnen besluiten de zaak aan Adam over te laten. Ze hoeft maar één telefoontje te plegen om een jaar lang betaald ouderschapsverlof te krijgen. Dat had ze misschien gedaan als ze had geweten hoe gewelddadig haar eerste zaak zou zijn.

De toekomst ligt in schaduwen, maar de planeten stevenen af op gevaarlijke constellaties. Op dit moment drijft haar lot als een scheermes op stilstaand water.

De verlichting in de lift maakt haar gezicht ouder. Het dunne, zwarte lijntje oogpotlood om haar ogen is bijna verdwenen. Als ze haar hoofd in haar nek legt, begrijpt ze wat haar collega’s bedoelen als ze zeggen dat ze op haar vader lijkt, het voormalige hoofd van de regiopolitie Ernest Silverman.

De lift stopt op de achtste verdieping en ze loopt zo snel ze met haar grote buik kan door de lege gang. Adam en zij hebben hun intrek genomen in de kamer van Joona Linna in de week waarin de politie een herdenkingsbijeenkomst voor hem hield. Margot heeft Joona nooit persoonlijk gekend en had er geen moeite mee.

‘Je hebt een snelle auto,’ zegt Adam als ze binnenkomt, en hij glimlacht zijn puntige tanden bloot.

‘Nogal ja,’ antwoordt Margot.

Adam Youssef is achtentwintig, maar zijn gezicht is rond als dat van een puber. Zijn haar is lang niet geknipt en zijn overhemd met korte mouwen hangt uit zijn spijkerbroek. Hij komt uit een Syrische familie, is opgegroeid in Södertälje en heeft gevoetbald in de eerste divisie van regio noord.

‘Hoelang staat het filmpje al op YouTube?’ vraagt ze.

‘Drie minuten,’ antwoordt Adam. ‘Hij is daar nu. Staat voor het raam en...’

‘Dat weten we niet, maar...’

‘Dat denk ik,’ onderbreekt hij haar. ‘Dat denk ik, dat moet haast wel.’

Margot zet haar zware tas op de grond, gaat op haar stoel zitten en belt de technische recherche.

‘Hallo, met Margot. Hebben jullie een kopie gestuurd?’ vraagt ze gestrest. ‘Luister, ik moet een plaats of een naam krijgen, identificeer de plaats of de vrouw... Alle middelen erop, jullie krijgen vijf minuten, doe goddomme wat jullie willen, maar geef me iets om mee verder te kunnen, dan laat ik jullie daarna gaan voor een gezellige vrijdagavond, dat beloof ik.’

Ze hangt op en klapt de pizzadoos op Adams bureau open.

‘Heb je genoeg gehad?’ vraagt ze.

Haar inbox klinkelt en Margot stopt snel een pizzakorst in haar mond. De ongeduldige frons op haar voorhoofd heeft zich verdiept. Ze klikt op het filmbestand en maximaliseert het beeld op haar scherm, gooit haar vlecht op haar rug, start de film en rijdt haar stoel naar achteren zodat Adam mee kan kijken.

Het eerste wat ze zien is een verlicht raam dat trilt in het donker. De camera beweegt voorzichtig dichterbij en er vegen wat bladeren langs de lens.

De rillingen lopen over Margots armen.

In de verlichte kamer staat een vrouw schuin voor de televisie en ze eet ijs uit een beker.

Ze heeft haar trainingsbroek omlaag geschoven en hem met één voet uitgeschopt, waardoor haar sok is meegekomen.

Ze kijkt zijdelings naar de televisie, glimlacht ergens om en zuigt op de lepel.

Het enige wat er in de kamer in het politiebureau te horen is, is de ventilator van de computer.

Geef me één detail dat te traceren is, denkt Margot terwijl ze het gezicht van de vrouw, de mooie trekken rond de ogen, de jukbeenderen en de ronding van het achterhoofd opneemt. Haar lichaam lijkt te dampen van achtergebleven hitte. Ze heeft net gesport. Het elastiek van haar witte onderbroek is slap na al het wassen en haar bh schijnt door het bezwete hemd heen.

Margot buigt zich dichterbij het scherm, haar buik drukt tegen haar bovenbenen en de vlecht valt weer over haar schouder.

‘Nog één minuut,’ zegt Adam.

De vrouw zet het ijs op de salontafel en verlaat de kamer met haar trainingsbroek om haar rechterenkel.

De camera volgt haar, verplaatst zich zijwaarts, langs een smalle terrasdeur, en nadert het slaapkamerraam, waar het licht aangaat en de vrouw zichtbaar wordt. Ze trapt haar broek los en schopt hem richting een leunstoel met een rood kussen. De broek vliegt door de lucht, slaat tegen de muur achter de stoel en valt op de grond.

Langzaam glijdt de camera het laatste stukje door de donkere tuin, houdt vlak voor het raam halt en deint een beetje alsof hij op water drijft.

‘Als ze opkeek zou ze hem zien,’ fluistert Margot en ze voelt haar hart sneller kloppen in haar borst.

Het licht uit de kamer valt tot over de bladeren van de rozenstruiken en veroorzaakt een glinstering aan de bovenkant van de lens.

Adam zit met zijn hand voor zijn mond.

De vrouw trekt haar hemd uit, gooit het op de stoel en staat eventjes in haar verwassen onderbroek en vlekkerige bh naar de telefoon te kijken die op het nachtkastje naast een halfvol waterglas in de oplader staat. Haar bovenbeenspieren zijn gespannen en vol bloed na de training en de broekband heeft een rode streep achtergelaten op haar buik.

Haar lichaam bevat geen tatoeages of zichtbare littekens, alleen zwakke, witte sporen van zwangerschapsstriemen.

De kamer ziet eruit als miljoenen andere slaapkamers. Er is niets wat ook maar de moeite waard is om te proberen te traceren.

De camera beeft en glijdt achteruit.

De vrouw pakt het waterglas van het nachtkastje en brengt het naar haar lippen als het filmpje is afgelopen.

‘Kut kut kut,’ herhaalt Margot verbeten. ‘Geen flikker, helemaal niets.’

‘We kijken nog een keer,’ zegt Adam.

‘We kunnen duizend keer kijken,’ antwoordt Margot terwijl ze haar stoel verder achteruitrijdt. ‘Doe maar, jezus, ga je gang, maar je zal geen reet te zien krijgen.’

‘Ik zie een heleboel, ik zie...’

‘Je ziet een vrijstaand huis, twintigste-eeuws, fruitbomen, rozen,

driedubbel glas, 42-inch televisie, Ben & Jerry's ijs,' zegt ze met een handgebaar naar de computer.

Ze heeft zich niet eerder gerealiseerd dat wij mensen zo sterk op elkaar lijken. Bekeken door een raam is een brede laag van de Zweedse bevolking één conformistische grijze massa. Van buitenaf bezien lijken we op dezelfde manier te wonen, er hetzelfde uit te zien, dezelfde dingen te doen en dezelfde spullen te bezitten.

'Dit is echt ziek,' zegt Adam met gejaagde stem. 'Waarom uploadt hij de filmpjes? Wat wil hij verdomme eigenlijk?'

Margot kijkt door het kleine raampje uit op de zwarte boomtoppen van het Kronobergspark die afsteken tegen de verlichte nevel van de stad.

'Het is zonder twijfel een seriemoordenaar,' zegt ze. 'Het enige wat we kunnen doen is een eerste profiel schetsen om...'

'Wat heeft zij daaraan?' onderbreekt Adam haar en hij haalt een hand door zijn haar. 'Hij staat voor haar raam en jij hebt het over daderprofielen.'

'Dat kan de volgende helpen.'

'Maar Jezus,' zegt Adam. 'We moeten een foto...'

'Hou je kop even,' onderbreekt Margot hem en ze pakt haar telefoon.

'Hou zelf je kop,' zegt Adam met stemverheffing. 'Ik moet toch mogen zeggen wat ik vind? Ik vind dat we een foto van deze vrouw de wereld in moeten sturen via de digitale edities van de tabloids.'

'Adam, luister... We hadden gehoopt dat we haar meteen konden identificeren, daar is niet zo heel veel voor nodig, maar we hebben niks,' zegt Margot. 'Ik ga met de technisch rechercheurs praten, maar ik denk niet dat ze meer vinden dan de vorige keer.'

'Maar als je haar foto openbaar maakt via...'

'Ik heb geen tijd voor onzin,' onderbreekt ze hem. 'Denk na... Alles wijst erop dat hij het filmpje direct vanuit de tuin uploadt en dan is er in theorie natuurlijk een mogelijkheid om haar te redden.'

'Dat zeg ik toch.'

'Maar er zijn al vijf minuten voorbij en dat is vrij lang om voor een raam te blijven staan.'

Adam leunt voorover en staart haar aan. Zijn vermoeide ogen zijn

bloeddoorlopen en zijn haar staat rechtovereind.

‘Dus we moeten het maar opgeven?’

‘We hebben haast, maar we moeten langzaam denken,’ antwoordt ze.

‘Goed,’ zegt hij geïrriteerd.

‘De dader heeft zelfvertrouwen gekregen en weet dat hij ver op ons voorloopt,’ legt Margot snel uit terwijl ze het laatste stuk pizza pakt. ‘Maar hoe meer we over hem te weten komen des te dichter bij...’

‘Weten? Dat is goed, maar dat is niet echt mijn gevoel op dit moment,’ zegt Adam en hij veegt het zweet van zijn bovenlip. ‘Het vorige filmpje was niet te traceren, we hebben niks aangetroffen op de plaats delict en we zullen ook dit filmpje niet kunnen traceren.’

‘Technisch gezien niet, nee, dat is niet waarschijnlijk, maar we kunnen proberen om de dader in te kaderen door de filmpjes en het geweld te analyseren,’ antwoordt Margot en ze voelt het kind in haar buik even schoppen. ‘Wat hebben we tot nu toe eigenlijk gezien, wat heeft hij ons laten zien en wat ziet hij?’

‘Een vrouw die heeft gesport en ijs eet en televisie kijkt,’ zegt Adam bij wijze van begin.

‘Wat zegt dat over de moordenaar?’

‘Dat hij niet houdt van vrouwen die ijs eten... ik weet het niet,’ kreunt Adam en hij verbergt zijn gezicht in zijn handen.

‘Doe je best.’

‘Sorry, maar...’

‘Ik denk in patronen, dat de moordenaar een filmpje uploadt dat het moment vóór de moord vertoont,’ zegt Margot. ‘Hij heeft de tijd, geniet van het moment dat eraan voorafgaat... wil ons de levende vrouwen laten zien, wil ze levend bewaren op film, misschien is hij geïnteresseerd in de levenden.’

‘Een voyeur,’ zegt Adam en hij voelt kippenvel van onbehagen op zijn armen opkomen.

‘Een stalker.’

‘Vertel me hoe ik de lijst van alle smeerlappen die uit de bak of het gesticht zijn gekomen moet filteren,’ zegt Adam terwijl hij inlogt op het intranet van de politie.

‘Aanranding, verkrachting, stalking.’

Hij typt snel, klikt verder en typt weer.
'Te veel treffers,' zegt hij. 'De tijd tikt weg.'
'Voer de naam van het eerste slachtoffer in.'
'Geen treffers,' zucht hij en hij trekt aan zijn haar.
'Een serieverkrachter die is beperkt, misschien chemisch gecasteerd,'
zegt Margot terwijl ze nadenkt.
'We moeten registers naast elkaar leggen, maar dat duurt te lang,'
zegt hij en hij staat op van zijn stoel. 'Dit werkt niet. Wat moeten we
goddomme doen?'
'Ze is dood,' antwoordt Margot en ze leunt naar achteren. 'Misschien
heeft ze nog een paar minuten, maar...'
'Ik weet niet of ik dit trek,' zegt Adam. 'We kunnen haar zien, we kun-
nen haar gezicht zien, haar huis... God, we kijken recht haar leven in,
maar we zullen niet weten wie ze is tot ze dood is en iemand haar li-
chaam vindt.'

3

Susanna Kern voelt haar bovenbenen steken na het hardlopen als ze haar vochtige onderbroek omlaag schuift en naar de stoel schopt.

Sinds haar dertigste rent ze drie avonden per week vijf kilometer. Na het rondje van vrijdag eet ze altijd ijs en kijkt ze televisie omdat Björn pas na tien uur thuis komt.

Toen Björn de baan in Londen kreeg, dacht ze dat het eenzaam zou zijn, maar ze merkte al gauw hoezeer ze gesteld was geraakt op haar vrije uren in de weken dat Morgan bij zijn vader was.

Sinds ze met de behoorlijk pittige vervolgcursus neurologie aan het Karolinska-instituut is begonnen, heeft ze deze rust extra hard nodig.

Ze haakt haar bezwete sport-bh los en bedenkt dat ze hem zondag nog wel een keer aan kan voor hij in de was moet.

Ze kan zich niet herinneren dat de zomer ooit zo warm is geweest.

Door een krassend geluid draait ze zich om naar het raam.

De tuin aan de achterkant is zo donker dat het enige wat ze ziet de weerspiegelde slaapkamer is. Het ziet eruit als een toneeldecor, een televisiestudio.

Ze is zelf net opgekomen en staat midden in het overdadige licht van de schijnwerpers.

Maar ik ben vergeten me aan te kleden, denkt ze met een scheeflachje.

Ze blijft nog een paar seconden staan en bekijkt haar naakte lichaam. Het is dramatisch belicht en in de weerspiegeling ziet ze er slanker uit dan ze in werkelijkheid is.

Weer klinkt het geschraap, alsof iemand zijn nagels over de vensterbank haalt. Het is te donker om te zien of er soms een vogel zit.

Susanna staart naar het raam, loopt er voorzichtig naartoe, probeert door de weerspiegeling heen te kijken, trekt de marineblauwe spreid van het bed, bedekt haar lichaam en huivert.

Met innerlijke weerstand loopt ze naar het raam toe, brengt haar gezicht dichterbij het glas en ziet de tuin zich aftekenen als een donkergrijze wereld, als de onderwereld in een kopergravure van Gustav Doré.

Het zwarte gras, de hoge struiken, Morgans schommel die wiegt in de wind en achter het speelhuisje de ruiten van het beglaasde terras dat nooit af is gekomen.

De wasem van haar adem is zichtbaar op het glas als ze haar rug recht en de gordijnen dichttrekt. Ze laat de zware spreid op de grond vallen, loopt naakt naar de deur, voelt een sterk onbehagen langs haar ruggegraat lopen en draait zich weer om naar het raam. In de kier tussen de donkerroze gordijnen glanst een streep zwart glas.

Ze pakt de telefoon van het nachtkastje en belt Björn, wacht terwijl de telefoon overgaat en kan het niet laten naar het raam te staren.

‘Dag schat,’ zegt hij veel te hard.

‘Ben je op het vliegveld?’

‘Wat?’

‘Ben je op...’

‘Ik ben op het vliegveld een hamburger aan het eten bij O’Leary’s en...’

Zijn stem valt weg als mannen op de achtergrond juichen en klappen.

‘Liverpool heeft weer gescoord,’ licht hij toe.

‘Hoera,’ zegt ze mat.

‘Je moeder belde om te vragen wat je voor je verjaardag wilt.’

‘Lief,’ zegt ze.

‘Ik zei dat je doorschijnend ondergoed wilt,’ grapt hij.

‘Perfect.’

Ze staart naar het glanzende raam tussen de gordijnen terwijl de lijn kraakt.

‘Alles oké thuis?’ vraagt Björn heel dichtbij.

‘Ik was een beetje bang in het donker.’

‘Is Ben er niet?’

‘Voor de tv,’ antwoordt ze.

‘En Jerry?’

‘Ze wachten allebei op me,’ glimlacht ze.

‘Ik verlang naar je,’ zegt hij.

‘Mis het vliegtuig niet,’ fluistert ze.

Nadat ze nog wat hebben gekletst en doeï en kusjes hebben gezegd en hebben opgehangen, denkt ze aan een patiënt die gisternacht binnen is gebracht. Een jonge man die zonder helm op de motor had gezeten, een ongeluk had gehad en ernstig hersenletsel had opgelopen. Zijn vader kwam direct uit de nachtdienst naar het ziekenhuis met zijn vuile overal nog aan en een stofmasker om zijn nek.

Ze houdt haar roze kimono voor zich als ze de woonkamer in loopt en de zware gordijnen dichttrekt.

Een eigenaardig blind gevoel, een soort compactheid, legt zich over de kamer.

De gordijnen zwaaien voor het raam en de rillingen lopen over haar rug als ze zich omdraait.

Ze neemt een hap ijs. Het is veel zachter nu en bijna helemaal perfect. In haar mond verspreidt zich een sterke smaak van chocola.

Susanna zet de beker weg, loopt naar de badkamer, doet de deur op slot, draait de kraan open, maakt haar paardenstaart los en legt het elastiekje op de rand van de wastafel.

Ze slaakt een zucht als het warme water over haar hoofd en nek loopt en haar hele lichaam omvat. Geraas in haar oren, haar schouders ontspannen en haar spieren worden zacht. Ze zeept zich in, laat haar hand even tussen haar benen rusten en voelt dat het haar alweer aangroeit na de vorige waxbeurt.

Met haar hand veegt Susanna de damp van de glazen deur zodat ze het slot en de klink van de badkamerdeur kan zien.

Opeens denkt ze aan wat ze door het slaapkamerraam meende te zien vlak voordat ze de spreï om zich heen sloeg om haar lichaam te bedekken.

Ze deed het af als verbeelding. Het is hartstikke stom om jezelf bang te maken. Ze onderdrukte de angst en hield zichzelf voor dat ze niets door het raam kon zien.

De kamer was te licht en de tuin pikzwart.

Maar waar de donkere spreï werd weerspiegeld, meende ze een gezicht te zien dat terug staarde.

De seconde erna was het weg en ze begreep dat ze zich vergist moest hebben, maar nu kan ze alleen maar denken dat het echt geweest kan zijn.

Het was geen kind, maar misschien een buurman die zijn kat zocht en was blijven staan om naar haar te kijken.

Susanna draait de kraan dicht en haar hart klopt zo hevig dat ze het in haar keel voelt als ze beseft dat de keukendeur naar de tuin openstaat. Hoe kon ze dat vergeten? Ze zet hem de hele zomer al open om avondlucht binnen te krijgen, maar doet hem altijd dicht en op slot voor ze gaat douchen.

Ze veegt de damp van het glas en kijkt weer naar het slot van de badkamerdeur. Er is niets gebeurd. Ze reikt naar haar handdoek en bedenkt dat ze Björn zo zal bellen om hem te vragen aan de telefoon te blijven terwijl zij het huis doorzoekt.

Als ze de badkamer uit komt, hoort Susanna gejuich op televisie. De dunne zijde van haar kimono plakt tegen haar vochtige huid.

Koude lucht trekt langs de vloer.

Haar voeten laten natte sporen achter op het versleten parket.

Door de ramen in de eetkamer glinstert het donker. Zwart glas glimt achter de hangpotten met varens. Susanna voelt zich bekeken, maar dwingt zichzelf niet naar buiten te kijken, bang om zichzelf nog angstiger te maken.

Toch houdt ze afstand van de gesloten deur naar de keldertrap als ze naar de keuken loopt.

Het vocht van haar haar dringt door het rugpand van haar kimono heen. De punten zijn zo nat dat er druppels onder de stof lopen, tot tussen haar billen.

Hoe dichterbij de keuken komt, hoe kouder de vloer is.

Haar hart klopt hevig in haar borst.

Ze denkt weer aan de jonge man met het ernstige hersenletsel. Hij was verdoofd met Ketalar. Zijn hele gezicht was verbrijzeld, in elkaar gedrukt boven zijn slaap. De vader herhaalde heel zacht dat er niets mis was met zijn zoon. Hij had iemand nodig om mee te praten, maar Susanna had geen tijd gehad.

Nu stelt ze zich voor dat die grote, brede vader haar heeft gevonden, dat hij haar de schuld geeft en in zijn smerige overall voor haar keuken-deur staat.

Op de televisie klinkt een nieuw nummer.

Het waait recht de keuken in. De deur naar de tuin staat wijd open. Het gordijn van dunne kunststof repen fladdert naar binnen. Ze loopt er langzaam heen. Het is lastig om iets door het ritselende gordijn te zien. Er zou iemand vlak achter kunnen staan.

Ze steekt haar hand uit, houdt de wervelende slierten opzij, stapt erdoorheen en reikt naar de deurkruk.

De vloer is koel van de avondlucht die naar binnen stroomt.

Haar kimono glijdt open.

Ze ziet dat de donkere tuin er verlaten bij ligt. De struiken bewegen in de wind en de schommel wiegt zachtjes.

Snel trekt ze de deur dicht, het kan haar niet schelen dat er gordijnrepen tussen de deur klemmen, ze haast zich om hem op slot te draaien, de sleutel eruit te trekken en achteruit weg te lopen.

Ze legt de sleutel in de schaal met muntjes en schuift haar kimono goed.

Nu is de deur in elk geval op slot, denkt ze terwijl er iets kraakt achter haar rug.

Ze draait zich vlug om en glimlacht dan om haar eigen reactie. Het was gewoon het raam in de woonkamer dat aan zijn haakje trok nu de luchtstroom is afgebroken.

Het publiek jouwt en fluit vanwege het oordeel van de juryleden.

Susanna bedenkt dat ze de telefoon uit de slaapkamer gaat halen om Björn te bellen. Hij zou nu bij de gate moeten zitten wachten. Ze wil met hem praten terwijl ze het huis controleert, daarna kan ze pas voor de televisie gaan zitten. Ze heeft zich veel te veel lopen opnaaien om zich te kunnen ontspannen. Het enige probleem is dat de ontvangst in de kelder niet noemenswaardig is. Misschien kan ze de luidspreker aanzetten en de telefoon halverwege de keldertrap leggen.

Ze houdt zichzelf voor dat ze niet hoeft te sluipen in haar eigen huis, maar kan het toch niet laten om zich geruisloos te verplaatsen.

Ze passeert de gesloten deur naar de kelder, ziet de donkere ramen van de eetkamer in haar ooghoek en loopt door naar de woonkamer.

Ze weet dat ze de deur in de hal na haar hardlooprondje op slot heeft gedraaid, maar ze wil er toch heen om te kijken. Dat is maar beter ook – dan hoeft ze daar niet meer aan te denken.

Vanuit het open raam in de woonkamer huilt de wind en het gordijn wordt door de smalle opening naar binnen gezogen.

Ze begeeft zich richting eetkamer en ziet dat het veldboekje in de